

Hunalands vörting 1119

Sammanfattning (längre ner hittar du texten i sin helhet):

Tinget äger rum på Lodbråten på Skölds marker.

Ragne håller i tinget och följande saker dryftas:

Snok ger Loge sommaren ut att hålla sitt ord, om sten och båtaryRind tar över Snokheim från ätten Snok efter förhandlingar

Bål-Knut förtäljer att den sista stigfynnaren är dräpt och att Warja av Tyges barn är rent

Brand, Krigsherse, proklamerar Vaino's ord

- Flera personer har inte uppfyllt sina löften under kriget, och Vaino vill ha bot

- Höttinget flyttas från Vigulsängen till Funäsdalen, för att inkludera södra hunaland i riket.

Ödis och Knaphövde hamnar i bråk över vad Brand har sagt, Ragne medlar för att stävja fejd men skjuter på medlingen en månad

Brand, påkallar att Vaino kanske vill ha svar på att bli ifrågasatt

Några små dispyter mellan Sköld medlemmar, där Halv-Björn är en god hunalänning

Loge annonserar de köper Hotangen av Sköld.

Personer som agerar på Tinget:

Ragne Oddgrimsson - Ätteledare för Ätten Sköld

Kettil Torgeirsson - Hövding av Ulvhede av ätten Snok

Olof Elfridsson - Ätteledare för ätten Rind

Bål-Knut - Kringströvande Gode av gott rykte och makt

Björnvig Aldursson - Ätteledare för ätten Ekehuvud

Lagman Faril - Ekehuvuds lagman

Goden Orm - Gode från Kroks marker

Tor-Kattla - Välkänd gydja

Warja - Välkänd medlem ur ätten Tyge

Brand Torvaldsson - Krigshövding under Vaino, av ätten Knaphövde

Hulte Ormsson - Ätteledare för ätten Ödis

Styv Ormsson - Yngre bror till Hulte

Ulf Lagman - Vainos lagman, av ätten Tyge

Tinget i sin helhet:

Tunga moln täckte himlen, vilket till mångas belåtenhet gjorde att den varma vårdagen inte var allt för olidlig och att man inte behövde mer än kanske en tunna mjöd för att klara dagen.

Runt om den höjda tingsringen, är tält resta och över allt syns ättemärken som representerar alla av Hunalands ätter.

En hornstöt annonserar tingets början och Ragne Oddgrimsson, ätteledaren för ätten Sköld, träder in i ringen hållandes edsringen i sin högra hand.

Norr om ringen, sitter trenne hunalänningar, varav Ulf av Tyge sitter i mitten, för att ge råd om lag och ordning.

”Var hälsade, fränder, få och tillresta till vörtinget i Lodbråten!” började Ragne medans han sakta vandrade runt i ringen för att se de som satt närmast ringen i ögonen.

”Kriget i Härjedalen är över, och titlar och ämbeten har fördelats så som sig bör. Men det är nu dags att styra upp i vårt rike genom lag och ordning. Först ut är Ketill av ätten Snok.” Ragne stegade åt sidan och höll fram edsringen åt Kettil som stegade in i ringen och tog tag i den järnsmidda ringen.

Efter att sanning och ed bekräftats, lät Ragne Kettil ta till orda.

”Jag är Kettil Torgeirsson, Hödving av Ulvhede, broder till Njal Ulvarsson, ni alla vet vem jag är och jag påtalar följande.” Kettil strök en hand över sitt långa skägg medans han tittade ut över den ansamlade skaran Hunalänningar.

”Isar av Loge, som alltjämt varit högaktad inom ätten Snok lovade dyrt och heligt att förse Snok med sten. Två år har snart gått och knappt en näve grus har levererats. Om inte löftet uppfylls genom att, stembrytare skickas, stenen levereras, eller på annat sätt kompenseras så kan jag inte annat än att anse att Isars ord är luft. Jag håller ätten Loge varmt om hjärtat och ger dem sommaren ut att uppfylla sitt löfte till min bror.” Kettil tittade mot ätten Loge och nickade sitt huvud lite lätt innan han stegade ut ur ringen, mot sin egen ätt. Där Njal eller Rune inte kunde skådas, endast Råda satt på bänken tillsammans med Lars ättens egna lagman och några ur ättens hird.

”Näst är Olof Elfridsson, att föra talan.”

Med dessa ord stegade, den som ofta kallades för Stor-Olof av Rind in i ringen, en del illvilliga rykten om att Ottar kanske var far till pojken ryktades då han likt Ottar var osedvanligt lång, men likt sin mor mörk i hår och ögon, var något ätten ibland fick dras med, och som alltjämt sågs med oblida ögon på från ättens håll.

Olof svor, de traditionella ederna med en hand på järnringen som erbjöds av Ragne innan han tog till orda.

”Jag är Olof av Rind, Ätteledare, och ni vet alla vem jag är.” Började Olof.

”Sist jag dryftade detta på Ting, fyra år sedan så förlorade jag till ätten Snok. Nu har kriget varit, och hungern har drabbat vårt land.” Olof tittade bort mot ätten Snok och sedan ut över de resterande samlade runt ringen.

”I flera år har det viskats och bråkats om vem som äger marken och rätten till Snokheim. Ekehuvud, Rind eller Snok som ståthållare och brytar.” Olof tystnade en stund till medans han letade efter rätt ord.

”Efter förhandlingar med Njal av Snok, byter nu märket över Snokheim från ätten Snok till ätten Rind och för all framtid är nu Snokheim Rinds och endast Rinds, eventuella avtal med Snok angående Snokheim är nu brutna och det är mig Olof av Rind som ni skall förhandla nya avtal med.”

Olof tittade lite snabbt på Ragne och stegade sedan ner och ut ur ringen, innan frågor kunde ställas.

Dock riktades inga onda blickar mellan Snok och Rind, utan det var mer stelt och kallt än något annat.

Under Olof av Rinds tal kunde man se rörelser borta vid ätteledaren Björnvig av Ekehuvuds bänk. Han sågs tala lågmält med Faril Lagman som frenetiskt bläddrade i sin lagbok. När så Olof av Rind hastig steg ner från ringen var Björnvig snabb på att kliva fram och ta hans plats efter att fått en godkännande blick från Ragne. Precis som tidigare talare la Björnvig handen på järnringen och svor de brukliga ederna. Så tog han till orda.

” Jag är Björnvig Aldursson, ätteledare över ätten Ekehuvud, och jag vill ifrågasätta det som Olof av Rind precis framförde. Jag utgår från att

Ekehuvud kommer bibehålla sin beskärda del av kakan som är av det ursprungliga avtalet, där ätten Snok gick in som brytar av marken för att undvika fejd.”

Björnvig tittar ut över de samlade, vidare bort mot ätten Snoks representanter för att sedan vända sig mot Olof av Rind där hans blick stannar.

” Eller ämnar Olof nu, bryta en överenskommelse? Kommer han då acceptera följderna därefter,” Björnvig släpper Olof av Rind med blicken och blickar ut över de samlade igen, ”För vem skulle vilja göra affärer och beblanda sig med personer som inte kan stå för sina ord.” Björnvig tittar åter tillbaka menande mot Olof av Rind och avslutar sin talan med följande ord ”Upp till svars Olof, är du en man av ditt ord?” Med dessa ord går sedan Björnvig lugnt ner och intar sin plats bland de sina igen.

Olof av Rind, reser sig upp men stegar dock inte in i ringen och inväntar en nickning från Ragne.

”Tills nya avtal om Ekehuvuds del av kakan gjorts så får ni den del som Snok betalade.” och med detta sätter han sig igen,

Ragne hann inte fråga vem som var näst på tur innan Bål-Knut reste sig och vandrade framåt, och medans han stegade in så saltade än en gång Goden Orm av Krok runt om tings cirkeln. Bål-Knut ställde sin stora runstav i backen och tittade länge ut över de ansamlade hunalänningarna.

”Jag är ingen Hunalänning.” Inledde den enormt store goden. ”Men jag för inte heller Hunalands talan, utan Asar, Vaner och andra tings talan och bakom mig har jag Solhild, Tor-Kattla och alla Goda och gydjor av heder.” Han tittade på Ragne, så som att se om han fick tala på tinget eller ej, och som svar så erbjöd Ragne honom edsringen att svära på.

Bål-Knut fnyste, men svor sedan de eder som krävdes för att föra talan på tinget.

”Först, Freyas tider nalkas, med värme och grönska är det inte bara fälten som bör få säd, många dog i Härjedalen.” Muttrade den store goden, och stånkade sin stora runstav i backen.

”Sedmer, goda nyhet då jag kan förtälja att den sista stigfinnaren är dräpt. Hans huvud skilt, och kroppen sänkt och säkrad med välsignade spjut från hedersamt folk. Efter undersökningar är också Warja av Tyge.” Bål-Knut pekade med sin runstav mot Warja där hon satt bland Tyges ätt.

”hennes avkomma är inte märkt av troll, vättar eller illvilliga ting. Avkomman har undersökts och studerats.”

Bål-Knut stötte staven i backen än en gång, och började sedan stega ut ur ringen men stannade och tittade ut över folket.

”Vänd er till den ni lägger eran tillit till, vare sig gode, gydja eller präst.” Bål-Knuts ton tog en allvarligare ton.

”Runorna har talat och bråda tider kommer, inte bara svält.” och med dessa ord stegade sedan Goden ut ur cirkeln och sågs lämna Lodbråten strax därefter, tillsammans med Tor-Kattla.

Efter Bål-Knutl stegade Brand Krigshövding av Hunaland upp i ringen, och svor att endast tala sanning innan han tog till orda.

”Jag är Brand Torvaldsson.” Började åldringen, med en darrande röst. Åren hade börjat ta sin rätt. ”Krigshövding i Hunaland och jag för Drottning Vaino’s talan på detta ting.”

Brand lät orden sjunka in, medans han tittade ut över folket.

”Drottningens heder, har ni samlade ätter i Hunaland satt pris på, och det är inget man spottar på för Hunalands regents heder är kostsam. Nu när kriget är över är det dags att se över de som gett sitt ord men inte levt upp till det.”

Brand tog fram en samling pergament och studerade dem noga innan han åter tog till orda.

”Följande personer, har svikit sitt ord till vår Regent. Från ätten Krok, Fale Runvis, Tage Haraldsson, Embla Haraldsson. Från ätten Ödis, Styv, son av Orm. Från ätten Ekehuvud, Eira Ranulfsdotter.” han fortsatte ett tag och räknade allt som allt upp elva personer, allt från lågättad till högättad.

”Dessa har gett sitt ord att ställa upp i kriget, men inte levt upp till det vilket enligt Vaino kan ha föranlett att fler Hunalänningar dött än de som behövts.”

”Dessa pergament, där folk skrivit upp sig och gett sitt ord att tjäna i hirden, har levererats av hedersamt folk, så ibland Halv-Björn Torstensson och Jorunn Halvardsdotter av ätten Sköld.”

Brand lät orden sjunka in, medans upprörda röster började sprida sig bland de samlade hunalänningarna.

”Vaino förväntar sig att hennes heder och de löften som getts kommer betalas.”

Hirdfolk ur ätten Snok tillsammans med hirdfolk utsända från Tyge och Rind hördes prata om hur många hövdinga boter detta skulle kosta.

Brand höjde handen för att tysta de samlade Hunalänningarna för att åter ta till orda.

”Utöver..Så har Vaino beslutat, att i ett steg för att föra de nya herselän vi lagt under oss in i Hunaland och för att bespara ätten Ödis kostnaderna då de tappert skyddad södra Hunaland och håller i stora blot, flytta hösttinget från Vigulsängen till Funäsdalen i Funadal. Detta i ett steg för att visa att Hunaland bryr sig om våra nya medborgare och de marker vi nu kallar del av Hunaland..”

Om det var upprörda röster innan så blev det kanske än mer just nu, men Brand var inte klar.

”Näst på punkt, är de brott mot Hunabalken som skett. Ja Vaino förstår att i krig sker saker som i fredstid inte är godtyckligt. Men enligt lag får man inte ha Kristna trälar. Den som påkoms med att ha kristna trälar tagna under kriget mot Härjedalen kommer, få stå till svars.”

”Och till sist, innan hösttinget tar plats ämnar jag stega ner som Krigshövding, åren har tagit sin rätt och kriget i Härjedalen var mitt sista. På Hösttinget kommer Hunalands nya Krigshövding presenteras.”

Med dessa ord stegade Brand ut ur ringen och Ragne stod ensam kvar, för ett ögonblick stum men sedan nickade han och höll upp ringen.

När Brand lämnar ringen uppstår det stort tumult i Ödis led. Det ser ut som att Styv är på väg att rusa upp mot Brand, men han trycks ner av sin bror, och tillika ätteledare, Hulte som verkar säga några skarpa ord till sin bror innan han själv beger sig mot ringen.

“Jag är Hulte, ätteledare över Ödis och herre över Vigulsängen, son till Orm av Ödis, även han ätteledare över Ödis. “

“Ett ting är en helig sak för oss här i Hunaland, ämnad att avgöra frågor utan att spjuten måste fram. Landet ska med spjut tagas, men med lag byggas! Jag är därmed glad över att dessa frågor lyfts av dig Brand, av Knaphövdes ätt. Att du dock väljer att ge dig efter både min ätt, men även min egen bror, utan att ha stämt in någon av oss till tinget såsom seden bjuder, och ej heller dryftat något av detta med oss innan du klev upp här, är en stor kränkning av våran heder och våran ära. Jag är säker på att min bror vill upp och tala efter mig, men jag vill härvid visa hur man betar sig på ting, så kanske du lär dig en ny konst på gamla dar, om inte så föreslår jag att du gör nått du duger till, som att sitta ner. “

Hulte tog ett djupt andetag och fortsatte strax:

“Jag, Hulte, ätteledare över Ödis ätt, stämmer härmed in dig Brand av Knaphövdes ätt, att stå till svars för dina gärningar här på tinget och avsaknaden av dina gärningar inför tinget, varigenom du ringaktat min ätt och min familj och kränkt vår heder och ära, till Hunalands höstting, vartill jag själv kallar, och varpå Ödis håller ordning och lag.”

“Vill du sona dina gärningar och undvika att tas inför ting ska du besöka både min gård Ragnhall, och min brors gård Västanbäcken, för att där söka bot och förlikning.”

“Jag tackar dig dock för ditt erbjudande att lätta vår börda på hösttinget, men anser oss inte behöva någon hjälp. Vi har alltid sett hösttinget som en gåva till Hunaland, inte som en kostnad för oss och vi har inte bett om, och behöver ingen, hjälp i detta. “

“Som du säkert vet har du ingen rätt att enskilt bestämma att hösttinget ska flyttas, även om du säger dig tala på drottningens vägnar. Detta är inte ett vekt land där regenten tagit böndernas svärd och ryggrad och satt sig över lagen genom att påstå att någon gud valt dom till tronen, detta är Hunaland, ett rike med heder!

Vår regent väljs av folket, inte någon kristen gud, och lyder, som alla i Hunaland, under vår lag! Det är regentens plikt att skydda landet och dess lagar, som står över denne. Du påstår att ting kallas på regentens vägnar, men där har du fel. Regenten härskar på tingens nåder, tingen hålls inte på regentens! “

“Vill du eller drottningen diskutera frågan om jag kan tänkas kalla till höstting på annan plats än brukligt för just detta år så finns jag på mina ättemarker. ”

Med detta lämnade Hulte ringen med rak rygg och ilska i blicken. Efter att han nått fram till sin plats stegar han yngre bror Styv raskt upp i ringen och tar sig snabbt och vant igenom eden, även om hans röst avslöjar hur arg han är.

“Jag är Styv av Ödis, bror till vår ätteledare Hulte, och son till vår forne ätteledare Orm, hövding över Västanbäcken. De som stridit vid Hallbovallen i Härjedalen känner mig som den som ledde vårt folk att rädda Hunalands linje när den bröts av våra fienders anfall och de som stred vid Karshälla minns säkert min rusning för att bryta fiendens linje och spara vårt folk, vilket kostade mig inte bara min häst, utan nästan även mitt ena ben. “

“Att du Brand, av ätten Knaphövde, svär att du ska tala sanning och sedan påstår att jag är ledungslam och inte ställt upp för mitt land samt att jag brutit ett av mig givet löfte, baserat enbart på någon papperslapp du säger att jag skrivit ned mitt namn på, och vilket går helt emot alla händelser och alla slag jag stridit i de senaste åren, visar att du inte har hela ditt förstånd kvar. “

“Hade du, som en förständig person hade, litat på det avtal som slutits mellan mig och Halvbjörn av ätten Sköld, en man av heder och den som skötte drottningens mönstring i Berghem, hade du förstätt att jag inte avvikit från min plikt, utan utfört den på annat sätt vartill drottningens godkännande lämnats genom hennes utsände, och att jag efter detta återvänt till mitt härfolk så fort jag kunnat för att försvara vårt land både i Härjedalen men såväl i själva Hunaland, på våra egna marker! “

“Jag ansluter mig härmed till min brors stämning mot dig, och vill även, om du inte genast kliver upp och dementerar vad du anklagat mig för och bedyrar min heder, stämma in dig för att ha farit med osanning under ed då du inte bemödat dig att söka sanningen i detta, utan endast försökt skada min heder, något mången innan dig fått bota stort för. Ett kan jag lova er alla här på tinget, att mitt ord är fastare än eken Yggdrasils rötter och bergens fästen, och att den som vågar fara med osanning emot mig, får bota gott! “

Tysnaden sprider sig över tinget, och från Knaphövdes led hörs nu de irriterade rösterna väl. ”Illa valda ord blir ofta huvudets bane” hörs Tegn Ulv Brandsson säga, men blir fort tystad av ätteledaren Ravnhild. Mörka blickar delas mellan, kusinerna, Ravnhild och Ulv innan han sätter sig ner.

Ragne tittar mot Brand som suckar djupt och kliar sig lite på näsan. Han tittar sedan över mot Ulf och tillsammans stegar de båda upp i ringen, de svär de eder som krävs och Ragne tar ett steg tillbaka.

“Följande är sant.” Började Ulf Lagman. “Brand kallar ingen inför ting, utan annonserar endast Regentens ord. Så det är Vaino som ätten Ödis nu drar för ting.” Ulf lät dessa ord sjunka in.

“Sen är det enligt Hunabalk, vilket ätten Ödis borde veta, Regentens rätt att nu vald styra och sköta landet med eller utan hjälp av sitt råd, och så är gjort.”

“Något kanske du Hulte bör lära dig på yngre dagar, hur man tilltalar en som är över dig och hur man ter sig bland folk.” Ulf skakade lätt på huvudet, och gav ordet över till Brand

Brand ställde sig rak i ryggen, där jämte Ulf och nickade lätt, innan han med vigör i rösten tog till orda.

“Hulte, jag skulle be dig sätta ett koppel på din bror men det är tydligt att du är i behov av en munkorg själv. Det är en hel störtflod av anklagelser och smädelsor mot min person och min ätt som ni häver ur er. Det är som att ni har glömt att det är Hunalands krigshövding ni talar till. Jag ska göra mitt bästa för att förklara för er och reda ut vad som sagts så att även ni småslynglar förstår. Ni har tydligen bemästrat konsten att skälla som byrackor men att tolka lagen är fortfarande något som övergår er förmåga.”

“Det är, och jag ber till Gud att det här går in i era skallar, drottning Vainos ord jag har presenterat för tinget och som ni har ifrågasatt. Det är hennes heder och ätt ni har spottat på och hennes dom kommer inte vara nådig när bud når henne om vad som sagts och gjorts idag.”

“Ni väljer ändå att tolka det som att jag, Brand av Knaphövde, av någon outgrundlig anledning har angripit er heder. Och det genom att föra vidare drottningens ord. Det tyder på dumhet eller på att det finns ett dunklare motiv bakom era handlingar.”

“Sant är att land skall på lag byggas. Men lagen ger inte Ödis ensamrätt på att kalla till storting eller bestämma vart detta ting skall hållas. Om den rätten tillfaller någon så är det regenten som när hon har blivit vald av Hunalands folk i enligt med våra lagar och traditioner har rätt att styra riket.”

“Vad gäller dig, Styv, så kommer du få möjlighet att värja din heder inför drottningen. Vilka avtal du har slutit och med vem, om så skett med eller utan drottningens medgivande, vilka strider du deltagit i kommer att dryftas och undersökas i sinom tid. Fram till dess får du hålla dig till tåls.”

“Ni båda anklagar mig för att ha ljugit under ed och för att ha smädat er heder. För det stämmer ni mig till ett ting som ni vill ska hållas på er mark där ni själva står som herrar. Ni hör själva hur det låter. Jag borde stämma er till ting för de ord ni har uttalat idag. Men det är sådant här som ättefejder är gjorda av. Och ingen av oss vill ha det eller hur? Ställe er upp och dra tillbaka era stämningar, be om ursäkt för era onda ord om mig och min ätt så ska jag låta udda vara jämnt, samt en nått bot. Vi kan fortfarande skiljas, om inte som vänner, i alla fall inte som fiender.”

“Slutligen, Dra inte in Herren vår Gud i den här diskussionen. Särskilt inte på det nedlåtande sätt som du använde under din harang. Vi talar inte så om era gudar, så tala inte så om vår. Att smäda mig och mitt namn, det kan jag förlåta men smädar du Herren vår Gud eller hans enfödde son Jesus Kristus då kommer min vrede att väckas. “

“Och vet, att Vaino kommer vilja ha svar på era ord också, under hösttinget i Funäsdalen!”

Brand nickar åt Ragne och går sedan stolt ur ringen. Ravnhild möter Brand vid ringens kant, byter ett kort ord och sedan kliver Ravnhild in i ringen medan Brand återvänder till sin plats i Knaphövdes led.

”Ätten Ödis, ert angrepp mot en av de högsta inom vår ätt och Hunalands krigshövding är även ett angrepp mot hela ätten Knaphövde. Vi i ätten Knaphövde har alltid kämpat för att hålla fred både inom riket som utåt, men vi tänker inte låta er smädelse gå obemärkt. Ert utfall mot vår ätt syftar enbart till att slå split och oro inom Hunaland som just nu behöver allt annat än krig. Men om ni inte dragit tillbaka er stämning och har bett om ursäkt innan höstens ting i Funäsdalen så har ni orsakat en ättefejd oss emellan.”

Ravnhild nickar åt Ragne och Ulf Tygeson Lagman och går sedan med bestämda steg tillbaka till sin plats. En så förargad Ravnhild hade nog ingen tidigare sett offentligt.

Ragne tittade mellan Ödis och Knaphövde, alla på tinget kunde känna spänningen dem emellan och tingsvakterna förde omedvetet händerna närmare sina klingor och yxor.

Hulte fnyste, lade en hand på axeln på Styv innan han brusade upp sig.

Hulte funderade en stund och ställde sig sedan upp och log lite lätt.

“Här ges inga ursäkter, och det enda koppel jag ämnar ge min bror är att det är frid över tinget...”

“TYSTNAD!”

Det var Ragne, som röt till och tystade alla småprat och eventuella repliker från både Ödis och Knaphövde.

“Ni båda är upprörda, och jag påkallar mig rätten att medla i denna konflikt innan fejd råder. Men då blodet kokar i er båda kommer jag skjuta på det. Om ett månvarv, då kommer jag ge besked om medling, tills dess ingen fejd och frid gäller under resa från tinget och till medlingsplatsen... vilket ting.”

Ragne skakade på huvudet, och visste att stämningen på tinget kommer vara spänd och gillet på kvällen skulle behöva några extra hirdmän att vaka över.

Näst på tur var en tvist mellan två lokala Hunalänningar, först upp var Sven Stenson som inför tinget påtalade att Gördis Ingridsdotter burit hand på honom bland folk och därmed skymfat hans heder.

Gördis, svarar sedan på anklagelserna och inte mindre än tre andra ur ätten Sköld och en av ätten Långe vittnar i hennes favör att Sven fört sig på sådant sätt att hennes agerande var mindre än vad han förtjänat.

Lagmännen språkar en stund, och Ulf ger sedan deras åsikter till Ragne.

“Tingets dom, Gördis att bota en tredjedels mansbot för skymfad heder till Sven.” Började Ragne och Sven sken upp.

“Dock skall Sven betala halv mansbot till Gördis, för skymfande ord och brott mot hennes heder. Den ringa boten är endast för att Gördis inte tagit sak till ting innan.”

Svens leende försvann lika fort det kommit, men Gördis såg inte heller helt hoppfull ut.

Ja till mångas irritation och ibland förtjusning så var det just ätten Sköld som hade många saker att dryfta på tinget. Även om det var storting, så kan även mindre saker dryftas.

Ragne lät ordet gå till Tor Sigudsson av ätten Sköld som, barskt anklagade Rune Stureson av ätten Sköld för stöld, och med sig hade han vittnen som styrkte hans historia.

“Fem får, i dessa tider kan vara en fråga om liv och död!” Ja Tor var vansinnig och Rune satt skamset utan för cirkeln.

“Nå Rune Stureson, har du något till ditt försvar?” Frågade Ragne barskt, stöld inom ätten yttrat så här i öppet forum var aldrig bra.

“Mina barn, all säd som kunnat skördas har gått till Tångvalla eller hirden, vi svälter.” Rune Stureson tittade bedjande upp mot Ragne och Tor, men där fanns lite medlidande, alla i Hunaland så när som på några få drabbades av svälten.

Innan Ragne eller lagmännen kunnat konferera, ställer sig Halv-Björn av ätten Sköld upp och slänger en påse mynt mot Tor.

“Om hirden gjort att någon drabbats, så låt mig betala i Vaino’s namn för fåren bäste Tor...Ta ur börsen vad de kostar, ge sedan Rune nog för mat åt hans barn ur samma påse.” Halv-Björn tittade ut över de ansamlade Hunalänningarna och nickade lite fundersamt.

“Det var inte Vaino’s önskan att folk skulle drabbas så de var tvugna att begå hederslösa handlingar för att överleva. Tor om jag hört om detta innan, skulle jag sett till det aldrig kommit till Ting, men nu står vi här och jag hoppas du kan acceptera boten som erbjudits och låta saken vara ur världen.”

Tor plockade upp börsen, tittade mot Ragne och sedan lagmännen och nickade sedan innan han lämnade ringen och lät saken vara ur världen.

“Så kan man göra.” Muttrade Ulf Lagman lite lätt för sig själv.

Ragne manade Livdis Turesdotter, ätteöverhuvud av Grane ätt, att stiga in i ringen, där hon kort annonserade att Bragge, son till Ingegerd på Ormtorp och av Grane ätt, var eftersökt.

“Den ska äras högt på Graneholm, som kan överlämna honom i talfört skick till mig själv eller till någon av de jag har sänt att söka efter honom, anförda av Einar Hirdman”. I församlingen viskades om vad han kunde vara eftersökt för - var det något med Ödis? - och hur det kunde komma sig att man hade så svårt för att hitta honom.

Efter Halv-Björns utspel togs flertalet mindre saker upp i tinget, allt från tvister angående gårdar och rättigheter i Härjedalen, till stulna får mellan de olika ätterna. Gårdar som köpts ätter emellan, så som Hotangen från Sköld till Loge annonserades.

Det var med nu regntunga moln på himmelen som tinget avslutades, och humöret på många som lämnade var likt vädret.